
SARA
MIA
VELINSKÁ
PROKURÁTOR
a ja

SARA MIA VELINSKÁ

PROKURÁTOR
a ja

Autor: © Sara Mia Velinská
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Obálka: © Peter Považan
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2024, druhé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch, alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického, či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-379-6

SARA MIA VELINSKÁ

PROKURÁTOR *a ja*

PROLÓG

Nina

Za normálnych okolností sa vyhýbam džobom na večierkoch zbohatlíkov. Zvyčajne sa k zabávačom správajú ako k svojmu majetku. Dočasnému, ale nevyhnutne výkonnému majetku bez nároku na únavu. Najmä s pokročilou hodinou a stúpajúcou hladinou alkoholu prestanú vnímať rozdiel medzi kúpením si služby a vlastnením človeka, ktorý ju poskytuje.

Samozrejme, neplatí to o všetkých. Mám na mysli najmä tých, ktorí chcú navodiť dojem, že sú novodobá šľachta, hoci vyrastali v rovnakom paneláku, nosili rovnaké bezpodrážkové cvičky a červené trenírky ako ich *nešľachtickí* rovesníci (aspoň tak nejako spomínala na telocvik naša vychovávateľka v detskom domove). Urputne sa snažia vytvoriť dojem, že sú súčasťou akejsi elity a neváhajú pre to skĺznuť k pokrytectvu.

Evini rodičia, zbohatlíci, nepatrili do tejto kategórie. Možno aj preto napriek materiálnemu prebytku, v ktorom vyrastala, bola ich dcéra správna baba so zmyslom pre humor a s veľkou dávkou empatie.

Jej otec Vladimír Melzner kedysi dávno sprivatizoval výnosný štátny podnik. Vďaka tomu mohla byť jeho dobre udržiavaná manželka Helena aj naďalej tak dobre udržiavaná a, pravdaže, nemusela pracovať. Pardon, ona pracovala na reprezentačnom vzhľade domácnosti a seba samej, čo mi vlastne prišlo ako celkom drsná

fuška. Nie je dôležité, aká bola jej pôvodná profesia, lebo ani ona sama si ju už pravdepodobne nepamätala.

Niežeby moja profesia bola nezabudnuteľná. Mám za sebou tanečné konzervatórium a s neveľkým entuziazmom som pred štyrmi rokmi získala magisterský titul na žurnalistike. V ten večer však bol mojím džobom len tanec (moja práca redaktorky v lifestylovom magazíne pre ženy *Monique* nestojí za samostatný odsek).

Popravde, ak by prosba o vystúpenie nášho tanečného zoskupenia na oslave manželových narodenín neprišla od Evinej mamy, s ľahkosťou by som odmietla. Helena pociťovala voči mne ochranárske sklony, a dokonca bola vernou predplatiteľkou *Monique*. Pre mňa mala však cenu predovšetkým jej náklonnosť. Určite by som hľadala príčinu niekde v tom, že som o svojich rodičov prišla priskoro, a tak som bola veľmi vďačná za každý prejav akejsi osobnej angažovanosti.

Pokiaľ išlo teda o Melznerovcov, ten zbohatlícko-majetnícky stereotyp sa ma netýkal. Správali sa ku mne ako k členovi rodiny.

A tak som sa ocitla v poľovníckom zámočku, kde ujo Vlado oslavoval šesťdesiatku vo veľkom štýle. Všade okolo sa to hemžilo podnikateľskou „šľachtou" aj „nešľachtou" (no stále bohatou), významnými lekármi a kde-tu sa mihli i regionálni politici či vysokí štátni úradníci.

Všetci však mali spoločné jedno – keď sme sa s dievčatami objavili na pódiu s choreografiou a v kostýmoch z muzikálov Moulin Rouge, Cats, Chicago či West Side Story, prestali rozprávať a na chvíľku zabudli na svoje stereotypy.

Neboli sme ozajstnou tanečnou skupinou, spolupracovali sme len na tomto jedinom projekte. Naše predstavenie bolo až do tohoročných divadelných

prázdnin zaradené do programu štátneho divadla. Išlo však o našu poslednú sezónu. Ťahali sme to spolu už od posledného ročníka konzervatória, a tak bolo len otázkou času, kedy nás tento projekt prestane posúvať a naše kariérne predstavy sa rozídu.

Tak napríklad ja. Moja trénerka baletu, dlhoročná zanietená ukrajinská baletka, doslova pod hrozbou udania na sociálny úrad nútila moje vychovávateľky vodiť ma poctivo na hodiny. Po dlhom období baletného drilu ma to ťahalo k väčšej voľnosti, a tak som na konzervatóriu zakotvila pri scénickom tanci. Moja srdcovka sú však spoločenské tance, ktoré som vždy robievala len „pomimo", a predsa tvoria podstatnú časť môjho života.

Po únavných rokoch na divadelnej scéne v náročnej šou som sa celkom tešila, že sa to končí a ja sa budem naplno venovať svojej tanečnej škole, kde sme s Petrom, mojím tanečným partnerom, a ďalšími lektormi učili štandardné a latinskoamerické tance.

V ten letný večer bolo príšerne horúco, bezmála sa mi kompletne roztiekol mejkap. No inak to šlo hladko. Choreografiu sme mali už v podstate vytetovanú do DNA. Na tanci je fajn, že ho dokáže oceniť takmer každý bez toho, aby musel o ňom nutne niečo vedieť. Stačí sa len dívať. A nechať sa uniesť.

No pre niekoho je aj to nezvládnuteľná úloha.

Napríklad pre Andreja Melznera, ktorý by skutočne mohol patriť do spomínanej elity, ak by o to stál, ale jeho nezaujímalo ani len krátke potešenie z nášho vystúpenia. Presnejšie, nestál o nič z toho, čo mu ponúkala dnešná oslava. Zúčastnil sa na nej iba preto, lebo oslávenec bol jeho otec, a aj to len z povinnosti. Už roky bol s ním na vojnovej nohe. Andrej totiž nikdy neodpustil svojmu otcovi, že opustil jeho

matku kvôli tehotnej milenke Helene. V tom čase mal len desať rokov.

Oproti tomu pre svoju nevlastnú sestru Evu, plod toho mileneckého vzťahu, mal Andrej absolútnu slabosť. Zbožňovala ho odmalička a hádam jediná vedela, ako naňho. S pánom prokurátorom úradu špeciálnej prokuratúry nedokázal pohnúť nikto. Možno ešte jeho dokonalá manželka.

Počas vystúpenia mi k nemu zopárkrát zabehol pohľad, lebo, povedzme si pravdu, pri svojej výške (bez decimetra dva metre) bol neprehliadnuteľný. Navyše bol celý ako vytesaný zo žuly. Všetko na ňom bolo tvrdé s ostrými hranami – od čela cez čeľusť až po kontúry šľachovitej telesnej schránky. Hnedé vlasy mal vždy prísne ostrihané nakrátko a prechádzali do súvislého krátkeho strniska. Na opálenej tvári pútali pozornosť výrazné modrosivé oči a husté, len mierne klenuté obočie sprísňovalo jeho prenikavý inteligentný pohľad. Aj keď sa práve nemračil, stále vyzeral prinajmenšom zamyslene. A on sa mračil často. Jeho pekné, neostro krojené pery tvorili spravidla nemennú rovnú líniu.

Nevedno, či bol fascinujúci, alebo len pozér. Chcela by som, aby bol to druhé, aspoň by som v jeho prítomnosti nezabúdala, ako sa dýcha. Našťastie sa naše zriedkavé stretnutia obmedzovali na niekoľko sekúnd. Väčšinou totiž len prehodil zopár viet s Evou, ktorú som sprevádzala, bez nej by ma pravdepodobne ani nezaregistroval (a nie, nebolo to preto, lebo som mala o štvrť metra menej).

Vo víre komplikovanej choreografie, strážiac si svoj „tematický“ výraz, som si stihla všimnúť, že letné olivovozelené nohavice zvýrazňujú jeho úzke boky a biele tričko zasa štíhle svaly. Zato on pravdepodobne

ani nepostrehol, že na malom improvizovanom pódiu sa synchronicky pohybujú tanečnice na hudbu. Nezaujato kĺzal palcom po displeji telefónu. Zvláštne.

Treba zdôrazniť, že mal úchvatnú manželku Klaudiu s postavou modelky, prirodzene svetlými vlasmi, vycibreným vkusom a pôsobivo kultivovaným správaním. Lenže muži takto predsa nerozmýšľajú, však? Vždy sa radi pozerajú na ženy bez ohľadu na to, či ich doma čaká niečo lepšie. Oproti tomu on vyzeral indiferentne.

Klaudia si to užila, neodtrhla z nás oči, a na konci dokonca zatlieskala. Vyzeralo to síce ako potlesk motýlích krídel, ale tak sa asi tlieska v súlade s etiketou.

Zožali sme úspech. Utopené vo vlastnom pote, v akútnej túžbe po sprche a posteli, sme sa prezliekli v šatni kozmickou rýchlosťou. Pomohli sme chalanom, ktorí nám robia logistický servis a starajú sa o aparatúru, naložiť veci do dodávky. Vonku bola už čiernočierna tma a konečne sa trochu ochladilo. Práve som sa rozlúčila s celým tímom, keď ma zozadu prepadol pohoršený hlas mojej drahej priateľky.

„Nehovor mi, že si chcela odísť bez rozlúčky!"

„Jasné, že nie, Evi…" *Úprimne, mala som v úmysle zdúchnuť ako gáfor*. Zdrapla ma za ruku a nekompromisne ťahala späť do areálu. Moje protesty ignorovala.

„Jeden drink so mnou prežiješ, veď po tom famóznom výkone musíš byť smädná ako ťava."

Dotiahla ma k záhradnému baru, kde už na mňa čakalo nealkoholické pivo. Eva si so mnou pripila svojou milovanou Margaritou. Nápoj ladil s jej trblietavými svetlozelenými minišatami. Zvýrazňovali jej alabastrovú pleť, mandľové zelené oči a pútavé ženské krivky na tých správnych miestach. Zlaté vlasy mala dnes upravené do divokých vĺn a ozdobené jemnou štrasovou čelenkou. S láskou a obdivom som jej ich

závidela – aj krivky, aj vlasy. Jej doslova oslnivá krása stále priťahovala mužskú pozornosť, ale ona bola k nej ľahostajná, ako môže byť len zamilovaná žena, ktorú zamestnáva plánovanie svadby. O dva mesiace si mala vziať Roba, marketingového riaditeľa z firmy jej otca. Jemu sa nebolo čo čudovať. Ak by som bola mužom, sama by som ju balila. No zostávalo záhadou, prečo sa ona zamilovala do muža bez štipky charizmy a zmyslu pre humor.

Vďačne som liala do seba pivo, dúfajúc, že po prázdnom pohári ma Evita prepustí na slobodu. Necítila som sa tu dobre. Nepatrila som na túto stranu – na stranu zabávaných členov smotánky. Bola som zabávač, ktorý má rád svoju prácu, ale po jej ukončení sa tu nezdrží ani o minútu dlhšie. Fascinovaná bohatou kvetovou výzdobou a lampiónovým osvetlením som vnímala len každé tretie slovo z chválospevu na našu šou.

Pri poslednom hlte som sa takmer pridusila, keď sa mi do zorného uhla dostala Evina švagriná. Zastala pri nás v celej svojej noblese – v žiari tyrkysových letných šiat s trendovou obrovskou sukňou, a čo bolo horšie, v sprievode svojho manžela. Musela som teda odtrhnúť oči od jej úchvatných sandálikov z dielne Manola Blahnika.

„Prišli sme sa rozlúčiť, Evi. Odchádzame," oznámila Klaudia, sklonila sa k Evke a pobozkala ju na líca. Môj pohľad zatiaľ zablúdil k Andrejovi a stretol ten jeho, tiež zablúdený, ale skôr len omylom. Krátko mi kývol na pozdrav a v očiach sa mu mihlo zaváhanie. Netušil, kto som, hoci sme sa zoznámili už dávno.

„Ach, ty si Evkina priateľka, však? Ahm…" Samozrejme, že ani ona si nevedela spomenúť na moje meno. Dnes som však odmietla rozptyľovať trápnosť, pretože moje čisté šaty zahaľovali uťahané telo. Tak

som ju nechala vykúpať sa v plodoch jej snobskej ignorancie.

„Tá tanečnica!“ vynašla sa. „Naozaj ste boli úžasné. Všetky!“ Aspoňže jej slová zneli úprimne.

„Ďakujeme pekne, odkážem dievčatám,“ odvetila som srdečnejšie, ako som to cítila.

„Nina pripravuje mňa a Robka na náš svadobný tanec. Vymyslela prekrásnu, aj keď trochu náročnú choreografiu,“ sypala zo seba nadšene Evka, netušiac, že pohľady, ktoré na mne pristáli, sú mi nepríjemné.

„To je romantické, však, Andrej?!“ zvolala Klaudia s okúzľujúcim úsmevom. „A veľmi sympatické, že si pre svadobčanov pripravujete také číslo. Budeme sa naň tešiť!“

Od jej manžela prišla len vlažná odpoveď. „A modliť sa, aby sme pohľad na tancujúceho Roba prežili všetci v zdraví.“

„Len si uťahuj! Ešte mu budeš uznanlivo tlieskať,“ bránila Eva svojho snúbenca. „Máme na to dva mesiace, Ninka z nás spraví profi pár.“

Andrej si trochu znudene povzdychol. „Nepochybujem, že ak bude treba, sama ho zatočíš nad hlavou, len aby si všetkých vrátane seba presvedčila, že to nebol až taký zlý nápad.“

Robo bol tanečná katastrofa. Fyzicky dobre stavaný zápasník, ale pre akýkoľvek ľahkonohý tanec úplne nepoužiteľný. Sama som sa snažila toto číslo Evke vyhovoriť, ale bola tou ideou taká nadšená, že som podľahla. Lenže necitlivá reakcia tohto cynika mi dala novú motiváciu.

„Zdvíhačky majú svoje opodstatnenie v akrobatickom rokenrole a možno ešte v *Hriešnom tanci*. Oni budú tancovať valčík, takže zrejme to prežijú. Vynasnažíme sa, aby sme veľmi nešokovali.“

Prečo nastalo ticho? Prehnala som to? Prehnala, pretože pán prokurátor sa na mňa prvýkrát *naozaj* pozrel. Asi som mala pridať úsmev na odľahčenie, no jeho zaujatý pohľad ma zmrazil po končeky prstov. Klaudia s Evkou napokon niečo povedali, no ja som nevnímala nič, iba bez dychu čakala na jeho reakciu. Žiadna neprišla. Odvrátil odo mňa zrak s lenivým žmurknutím a objal sestru na rozlúčku. Mechanicky som im odpovedala na pozdrav, sledujúc ich sebaistý pomalý odchod.

Evita sa na mňa pobavene škerila. „Kde sa to v tebe vzalo, zlatinko? Brat zriedkavo stratí reč."

„Skôr som mu nestála ani za odpoveď. Prosím ťa, pripomeň mi, prečo máš rada jeho a nie ju? Mne sa to hodí skôr opačne," podotkla som akosi frustrovane.

„Andrej je aspoň úprimný. Ona je taká posadnutá vlastnými správnymi reakciami, že už ani sama nevie, čo si vlastne myslí. Neverím jej tú dokonalosť," zakončila Eva hodnotenie vyprázdnením pohára. Ešte raz som sa pozrela ich smerom, aby som bola vzdialeným svedkom ich nastupovania do auta. On jej, samozrejme, galantne otvoril dvere.

„Keď sa bavím s niekým, s kým som si za celý život vymenila sotva dve vety, vôbec nepotrebujem, aby bol ku mne úprimný. Frázy sú v poriadku a málokto ich dokáže vyslovovať tak presvedčivo ako ona. Súdiš ju príliš prísne, Evi."

Moja priateľka kývla na barmana a prstom naznačila, že jej má doliať.

„Vo všetkom, čo robí, je hviezda. Keď prednáša na fakulte, má natrieskanú poslucháreň. Keď sa oblečie, určuje trendy. Keď navarí, chceš sa obžrať. Keď rozpráva, praješ si, aby ťa mala rada. Došľaka, niekde predsa musí byť nejaká chyba, nie? Lenže kde? A prečo ju tak urputne skrýva, hm?"

Mykla som plecom a ukončila túto zbytočnú diskusiu vyhlásením: „Jej manžel nevyzerá, že by sa musel vyrovnávať s nejakým jej nedostatkom."

Andrej

Za aký trest?

Čím som sa previnil, že musím znášať spoločnosť týchto nudných snobov, ktorých nám pred chvíľou predstavila Helena? Vždy nás s Klaudiou vie nasmerovať k podnikateľskému výkvetu. Podozrievam ju, že to robí schválne.

Dobre vie, ako nemám rád tých zbohatlíkov, ktorí sa už po prvých zdvorilých vetách vrhnú na svoju príležitosť a nevedia, či ma majú skôr ohúriť svojím nápaditým životným štýlom (dovolenkou v Dubaji, prípadne niečím ako „budúci rok by sme chceli dať Vietnam, Laos, Kambodžu"), alebo sa čo najrýchlejšie votrieť do mojej priazne. Niektorí ľudia majú zrejme pocit, že mať naklonenéhо prokurátora nemôže byť na škodu. Je až vtipné, ako chcú byť pripravení naozaj na všetko.

Títo tu patrili k zabudnuteľným. Manželský pár päťdesiatnikov podnikajúcich v zdravotníctve. Videl som ich prvýkrát, ale ich meno mi zarezonovalo v súvislosti s podozrivými obchodmi. Vlastnili dodávateľské firmy profitujúce z nadštandardných vzťahov s manažérmi istých štátnych nemocníc. Preverovala ich NAKA, môj kolega to dozoroval. Aj preto som mal chuť poslať Helenu do čerta za tento nevhodný spoločenský darček. Presne toto bol jeden z dôvodov, prečo som neznášal otcove oslavy – boli preplnené podnikateľmi a politikmi. Nechcel som

byť s nimi videný ani na trhu pri jablkách, nieto sa s nimi ešte baviť.

Ona, tuším Vlasta, mala na hlave nejaké ryšavé hniezdo, no aspoň sa snažila milo usmievať, pokiaľ jej to botox dovoľoval. Jej manžel (meno som prepočul, ona ho oslovovala „ocko“) síce v debate vzhľadom na výrečnosť polovičky plnil len podpornú funkciu, no i tak sa tváril nesmierne dôležito.

A aby ma porazilo, pripojil sa k nám môj spolužiak z gymnázia Igor, aktuálne zazobaný finančník. V škole bol taký nevýrazný, že som s ním v tom čase sotva prehovoril. Dnes ma však pozdravil tak žoviálne, akoby sme spolu kedysi značkovali diskotékové kúty zvratkami a pateticky húlili nad hrobom Jima Morrisona.

Neušlo mi, že vystiera plecia, aby si pridal pár centimetrov, zadržiava dych v snahe rozšíriť hruď a stiahnuť brucho a pokúša sa okúzliť moju manželku. *Ak si raz trtko, môžeš sa zahaliť do miliónových šekov, tam pod nimi stále zostaneš trtko.* Vlastne mi ho prišlo ľúto. Bezmála som mu nenápadne našepkal, že ak by Klaudiu ohromovalo vysoké konto, tak by tu nebola so mnou, ale dávno by ho v tých trápnych „šarmovačkách“ predbehol nejaký iný milionár.

Pretekali sa v dovolenkových zážitkoch, čo moja manželka zvládala bravúrne. Dovolil som si teda odľahčiť tácku okoloidúceho čašníka o jeden pohár grepového džúsu a nervózne som sa poobzeral po okolitých hosťoch osvetlených záhradnými lampiónmi, či nás niekto náhodou nefotí. Už len to by mi chýbalo.

Dnes som mal službu a nie prvýkrát som si prial, aby ma povolali k nejakému urgentnému prípadu. Pre istotu som si skontroloval v mobile poštu, keď som ucítil jemný dotyk na predlaktí.

„Dostal si otázku, drahý," zašveholila Klaudia nežne, ale jej oči mi vyslali káravú výstrahu. Nikto si tak nepotrpel na korektnosť a slušnosť ako moja manželka. Schoval som mobil do vrecka a spýtavo som povytiahol obočie smerom k ostatným. Igor posmešne zopakoval svoju otázku.

„Odkedy piješ džúsiky, Andy?"

Džúsiky? Andy?? Žiadny trtko, je to kretén.

„Odvtedy, čo šoférujem, Igi."

Dôrazom na posledné slovo som mu odovzdal správu.

„Dnes večer zostal Čierny Peter môjmu manželovi." Klaudia na dôkaz zodvihla svoj pohár šumivého.

„Hádam mi nechceš tvrdiť, že inokedy nútiš svoju krásnu manželku šoférovať?!" zvolal ten uškriekaný pohlavný úd naoko rozhorčene. „Ešte si neobjavil vynález, ktorý sa volá taxík?"

Kŕčovito sa zasmial, slabošsky hľadajúc očami podporu u ostatných. Klaudia zjavne zachytila môj bojovný nádych, pretože mi veľavravne stisla predlaktie. Nasadila svoj príjemný tón.

„Taxík by dnes nič nevyriešil, Igor. Andrej nesmie piť, pretože má službu."

Ozvala sa pani Vlasta s premrštеným ohromením. „Ach, áno, vy mávate tie služby, pravda?"

Nebol som si istý, čo presne myslí „tými" službami, tak som len krátko prikývol.

„Čo to vlastne zahŕňa?" prebral sa z útlmu aj jej manžel.

„Som v pohotovosti pre neodkladné úkony."

Asi čakali kvetnatejšiu odpoveď, lebo prišli otázky.

„Keď sa stane zločin, musíte ísť na miesto činu? Aj v noci?"

„Nie vždy. Väčšinou na to stačí vyšetrovateľ. Ja vykonávam dozor."

„V akom zmysle?“

Pomaly som sa nadýchol a pokúsil sa o trpezlivý tón. „Počas služby musím byť telefonicky dostupný, aby som odpovedal na otázky vyšetrovateľov. Ak treba, dávam im pokyny, vydávam príkazy na niektoré prehliadky a podávam návrhy na súd. Napríklad návrh na vzatie do väzby alebo na použitie informačno-technických prostriedkov, bežne známe ako odpočúvanie. A, áno, niekedy sa to deje aj v noci,“ rozprával som rýchlo a pevne dúfal, že ich dostatočne nudím, aby som sa vyhol ďalším otázkam.

„Mňa by donútilo vstať v noci iba minimálne šesť núl za číslicou vyššou ako jeden,“ vyhlásil chvastúnsky môj spolužiak. „Niekto musí slúžiť verejnému blahu.“

Na jeho šťastie som stihol len otvoriť ústa a pani Vlasta už zaujato skonštatovala: „Tak toto musíme povedať našej Karinke, však, ocko?“

„Viete, pán doktor, naša dcéra študuje právo a po škole by chcela ísť na prokuratúru,“ vysvetlil jej manžel.

V tomto som absolútne nemehlo. Nikdy netuším, ako mám na tieto návnady zareagovať, preto iba mlčím a povzbudivo sa usmievam (hoci podľa Klaudie je to, čo považujem za povzbudivý úsmev, iba otrávený úškrn). Schválne som sa neopýtal, ktorú právnickú fakultu navštevuje ich osvietená dcéra. Vedel som, že ak je to tá, na ktorej učím, neudržia to v sebe za žiadnu cenu. Prišlo to hneď.

„Ona je vlastne vaša žiačka, pán doktor. Karin Horváthová… hovorí vám to niečo?“ *Toto* bol povzbudivý úsmev, Melzner! Uč sa od pani Vlasty.

„Je mi ľúto, veľmi zriedkavo si pamätám mená študentov.“ Horváthová je každá druhá, kto by si to

pamätal? Dúfam, že so mnou nechceš hovoriť o Karinkiných skúškach, teta!

„Och, ale ona miluje trestné právo, o ničom inom ani nerozpráva, však, ocko?“ Počkala na manželovo vážne prikývnutie a „išla“ ďalej, aby mi kompletne zničila tento večer. „A vás veľmi obdivuje, pán doktor. Všade chodí s vašou poslednou knihou v rukách. Bola taká zničená, keď už druhýkrát nespravila to európske trestné právo.“

A sme doma! *Ja* som skazou ich dcéry, pretože európske trestné právo nikto iný aktuálne na našej fakulte neskúša.

„Aha… to ma mrzí.“

Moja suchá odpoveď nemohla uspokojiť nikoho, tobôž nie angažovanú matku. „Aby ste rozumeli, pán doktor, ona je inak čistá áčkarka!“

Rozumiem… a medzi nami, indexových filatelistov mám „najradšej“.

„Ubezpečte dcérku, že ak jej nejaká otázka spôsobuje problém, môže vyhľadať Andreja počas konzultačných hodín, určite jej rád všetko vysvetlí.“ Klaudia mala vždy naporúdzi tú najvhodnejšiu odpoveď. Táto vyčarila blažený úsmev na Vlastinej tvári.

„Skutočne? To by bolo od vás veľmi láskavé, pán doktor!“

Myslím, že je najvyšší čas dať veci na pravú mieru. „Žiadna láskavosť, je to moja *povinnosť*. O konzultačných hodinách vedia všetci študenti do jedného.“

„Máloktorí ich však využívajú. Na katedre obchodného práva sa nám občas stane, že tam presedíme zbytočne celé hodiny.“ Klaudia statočne odvracala pozornosť od mojej úsečnosti.

„Vy učíte obchodné právo?“ skočil do debaty nevycválaný Igi a po Klaudiinom súhlase s výrečným

pohľadom nadhodil: „Mne by sa v biznise zišlo poznať Obchodný zákonník dôkladnejšie. Moji firemní právnici majú občas medzery. Dávate aj súkromné hodiny?“

Teraz skutočne neviem, či je už opitý, alebo ma provokuje.

„Urobte prijímačky na právo a uvidíme sa vo štvrtom ročníku,“ odvetila moja žena so zdvorilým úsmevom. On sa sprisahanecky zaškeril a pritom mu, dofrasa, svetielkovali oči?!

„Povedzte mi, kedy budú prijímačky, a ja ich spravím!“

To som už nevydržal. Vybuchol som do smiechu, no podarilo sa mi ho udusiť v hrudi a prekryť kašľom. V Klaudiinom výraze sa nečakane zablýskala zlosť. Našťastie v tej chvíli vypochodovali na akési jednorazové pódium tanečnice odeté do kabaretných kostýmov. Okolitú živú vravu prerušili hlasné tóny *Lady Marmelade* z muzikálu Moulin Rouge. Tak až teraz bola otcova oslava dostatočne teatrálna presne podľa vkusu jeho manželky.

Pravdupovediac, vzhľadom na tému prvého tanečného čísla som čakal niečo vulgárnejšie, ale tie baby boli zjavne profesionálne tanečnice a podľa sústredených tvárí okolitých hostí bolo čo obdivovať. Možno by som obdivoval s nimi, ak by som chcel doma čeliť žiarlivým otázkam. A ja som nechcel. Takže som vytiahol mobil a využil nasledujúcu polhodinku na niečo užitočné.

Neoslepol som až tak, aby som si nevšimol, že niekoľkokrát menili kostýmy aj tému podľa rôznych muzikálov, všetko neskutočne rýchlo a bez hluchých miest. Bežnému chlapovi stačí len zopár tajných bleskových pohľadov, aby stihol oceniť ženské telá, čo znamená, že som asi ten najbežnejší chlap. Zväčša mi nejako prirodzene pristáli oči na tej, ktorá stála

v strede. Bola z nich najnižšia a na rozdiel od ostatných nemala veľmi svalnaté, ale skôr útle a veľmi pružné telo. Hýbala sa tak nejako ľahko, nevydreto, akoby bol tanec pre ňu prirodzenejší ako chôdza. Akoby bol podľa nej vymyslený.

Vycítil som na sebe pohľad svojej ženy, tak som sa nakoniec predsa len začítal do odborného článku na European Law Journal, hoci najmä preto, lebo som nesúhlasil s názorom autora. Keď som po hodnej chvíli mimovoľne mrkol na scénu, tá malá bola oblečená do mačacieho kostýmu. Aby som bol presný, do totálne obtiahnutého kostýmu, ktorý mi doslova vnútil jej pekne tvarované a proporčne vyvážené prednosti. Radšej som sa vrátil k odborným článkom. Zvyšok predstavenia som odignoroval, rovnako ako aj fakt, že môj premotivovaný spolužiak sústavne tlačí kaleráby do Klaudiinej peknej hlávky.

Z čitateľskej akademickej hodinky ma vytrhol silný potlesk a rázny hlas mojej manželky pri uchu. „Ideme domov!“

Znelo to ako problém. *Môj* problém. Vlažne som pozdravil Horváthovcov a ešte vlažnejšie Igora, ktorému už chýbali len gebriny na brade, aby vyzeral ako nadržaný francúzsky buldoček. Potom nasledovala zdĺhavá povinná rozlúčka s mojím otcom a Helenou a po celý čas som premýšľal, čo Klaudii sadlo na nos. Veď som sa správal ako gej či skôr mních, pretože si dovolím tvrdiť, že ani gej sa nevyhýba pohľadu na ženské telá.

Pri mojej sestre Eve stála nejaká mladá žena v bielych madeirových šatách. Keď sme podišli k nim, pripadala mi známa. Objasnila mi to opäť raz moja spoločensky zdatná manželka, aby aj taký „negramot“ ako ja pochopil, že sa díva na tú malú tanečnicu a zjavne aj

kamarátku mojej sestry. Dokonca som si spomenul, že už párkrát som ju s ňou stretol. Takto zblízka vyzerala mladšie a ešte útlejšie.

Fyzický výkon jej zanechal na lícach rumenec a na čele zopár prilepených prameňov ofiny česanej mierne nabok. Hladká olivová pokožka pôsobila mladistvo a príťažlivo kontrastovala s farbou šiat. Karamelovohnedé vlasy jej splývali na pleciach v nenápadných lesklých vlnách. Vyzerali nedospelo mäkko. Rovnako aj jej prekrvené, jemne zaoblené pery. Počas krátkeho rozhovoru upierala na mňa veľké, nevinne zvedavé oči s hustými dlhými riasami, hlboké a tmavé ako opustené studne. Niečo v nich ma rušilo. Možno tá plachá výzva, ktorá z nich vyžarovala. Bol som si istý, že neúmyselne. Zbabelo som sa im vyhýbal, až kým ma celkom zreteľne nepočastovala ironickou poznámkou. Chcel som reagovať, ale jej úprimný výraz plný obáv, že sa ma dotkla, mi nedovolil otvoriť ústa. Načo trápiť túto… olivovú Palculienku? Pripadal by som si ako Kraken. Navyše mi bola ukradnutá. Potreboval som odtiaľto konečne vypadnúť.

V aute cestou domov som sa dozvedel, čím som sa previnil.

„Môžeš mi vysvetliť, prečo si sa smial na neprístojných poznámkach tvojho kamaráta?“ dostala sa Klaudia k veci už po pár metroch.

„Pretože bol smiešny. A nie je to môj kamarát. Ani jeho obchody s mojím otcom z nás nespravia kamarátov.“

„Drzo ma balil rovno pred tvojimi očami a tebe to pripadá smiešne?!“ Akosi prirýchlo prešla k fistule. Začala ma pobolievať hlava, tak som stíšil rádio (hoci Pink Floyd by som teraz počúval radšej).

„A čo som mal robiť? Vyzvať ho na súboj? Vieš sa

perfektne brániť aj sama, robíš to denne. Nepotrebuješ rytiera."

Muži ju zahŕňali obdivom a ona ich dokázala vždy bez problémov upratať. Akurát, že z nejakého neznámeho dôvodu sa jej to v poslednom čase prestávalo páčiť. Presnejšie, moja nečinnosť v tomto smere.

„Problém je, že môj rytier už dávno zabudol bojovať a z tej lenivosti mu asi aj zhrdzavelo brnenie."

Panebože… naozaj bude tento príšerný večer pokračovať? S ťažkým povzdychom som si oprel hlavu o opierku a jednu ruku spustil z volantu. Ešteže sa na noc vyprázdnila vozovka.

„Prišlo mi ho ľúto, ako sa tam kŕčovito predvádzal. Je to úbožiak a na takých v spoločnosti neútočím. Neuspokojilo by ma to."

„Úbožiak? Má milióny na účte, vilu na francúzskej riviére a priviezol ho šofér v Bentley!"

Správne som zachytil výčitku?

„No a? Odkedy hodnotíš mužov podľa ich majetku?"

„Odvtedy, čo ma môj muž považuje za samozrejmosť a nebojuje o mňa."

„To nie je pravda," hlesol som vyčerpane. Cítil som, ako mi ťaživá únava z minúty na minútu spomaľuje myslenie a vyvoláva nechuť aj rozprávať, nieto ešte oponovať. „Bojujem len proti rovnocenným súperom."

„Znamená to, že si za celých desať rokov, čo sme spolu, žiadneho nestretol, však?" skonštatovala a zatriasol sa jej hlas. Niečo nebolo v poriadku. Klaudia nemala vo zvyku hnať hádky do extrému. Nenariekala, nerobila scény. Vrhol som na ňu krátky kontrolný pohľad, ale bola otočená k svojmu oknu.

„Rovnocenný partner je niekto, kto má moju manželku v takej úcte, že si ani nedovolí adresovať jej nepatričné poklony. On je len idiot, ktorý prišiel

k peniazom korupciou a podvodmi. Keby to bolo v mojej moci, všetci takí ako on by dávno sedeli v base."

„Ježišikriste!" vytisla zo seba znechutene. „Tvoja povýšenosť voči každému, kto pracuje pre seba a nie pre tie tvoje vyššie ciele, je únavná!"

„Únavné je bojovať s generálnym prokurátorom, aby mi to dovolil," odsekol som so zvýšeným hlasom, lebo na zmierlivosť mi dochádzali sily. Obrátila sa ku mne a začala naostro útočiť.

„Môjho otca z toho láskavo vynechaj, dobre? Nemôže za to, akú deprimujúcu profesiu si si zvolil. Keby si chcel, mohol by si byť úspešný advokát, podnikateľ… čokoľvek. Bol by si sám sebe pánom a nemusel by si denne bojovať so spodinou, pracovať s neschopnými policajtmi a noci tráviť v robote."

Hnev mi vlial do žíl novú energiu.

„Väčšinu nocí trávim s tebou, pokiaľ viem. A do policajtov sa nenavážaj, drahá. Nevieš o ich práci vôbec nič. Nemôžu za to, že tvoj ocko zastaví každý náš pokus pozrieť sa na prsty takým ako Igorko, ktorý nie je žiadna spodina, však?"

„Tak prečo nevyužiješ príležitosť bojovať s ním vtedy, keď opaľuje tvoju ženu?" skríkla, až mnou myklo. Snažil som sa ovládnuť, aspoň kým dôjdeme bezpečne domov.

„Môžeš prestať jačať? Musím sa sústrediť na cestu," povedal som pokojne, čím som ju, samozrejme, ešte viac vyprovokoval.

„No jasné," zasmiala sa trpko. „To je môj manžel. Vždy duchaprítomný, stoický, tak neúnavne, lineárne dodržiavajúci pravidlá. Morálna autorita bez fantázie, spontánnosti, vášne…"

Kokos, nedal jej niekto niečo do pitia?

„To je mi novinka. Nikdy si si nesťažovala."

„Vidíš?! Ja ťa urazím, ale ty ani nezvýšiš hlas! A vieš prečo? Lebo si príšerne nafúkaný ignorant, tak slepo spokojný so sebou, že ti ani nenapadne, že by som mohla byť s tebou nespokojná."

Minimálne v jednom sa mýlila. Vrelo vo mne, a poriadne. „V poslednom čase si nespokojná stále, takže to pripisujem nejakým hormónom. Čo ti chýba? Dieťa?"

„To by sa ti páčilo!" vyprskla. „Zamestnať ma deckom, aby som ti dala pokoj, však?"

Pretrel som si tvár. Už len niekoľko minút a budeme doma. „Rozumiem. Dieťa nechceš. Čo teda chceš?"

Odpovedala až po chvíli a už potichu. Ten smutný tón bol horší ako krik.

„Chcem muža, ktorý pre mňa stratí hlavu. Keď mi niekto kurizuje, jasne dá najavo, že sa mu to nepáči. Aspoň verbálne. Občas mi môže aj niečo vytknúť, lebo mu na mne záleží, a potom sa so mnou vášnivo pomiluje."

Hop, hop, tak moment!

„Chýba ti vášeň v našej posteli?"

Podstrčil mi niekto hysterku a dal jej vernú podobu mojej manželky?

„To nie, ale stále sa kontroluješ, Andrej. Všetko robíš perfektne, ale nikdy si sa pri mne… neodtrhol z reťaze. Chápeš?"

Nie, nechápem, doriti!

„Si schopný strhujúco prednášať, dokážeš podať svoje poznatky vedecky aj populárne, odborníci aj študenti hltajú každé tvoje slovo, zločinci sa ťa boja, policajti, sudcovia a advokáti ťa rešpektujú a uznávajú, pretože ak ide o tvoje poslanie, si nezastaviteľný, ale pre mňa si nikdy v živote takto nebojoval. Neviem ťa ani vyviesť z miery, pre Kristove rany!"

Tak na toto som odmietol reagovať. Rozplakala sa.

Po zvyšok cesty som nespustil oči z vozovky, premýšľajúc, čo vlastne odo mňa chce. Trávim s ňou väčšinu voľného času. S chalanmi chodím na pivo raz za mesiac a občas s nimi vybehnem na skaly, bicykel alebo v zime skialpovať. Inak sa snažím športovať buď s ňou, alebo vtedy, keď má vlastný program. Pamätám si výročia, zahŕňam ju darčekmi a doposiaľ som neodmietol žiadny jej rozmar. Ešte aj tie trestuhodne drahé sandále, ktoré má na nohách, som jej nakoniec kúpil, hoci mi dodnes uniká pointa tejto nehoráznej márnivosti. Raz týždenne zamestnávame gazdinú, aby som ju odľahčil od domácich prác, a nevyžadujem, aby kvôli mne denne varila. Zásadne neflirtujem so ženami a nikdy som ju nepodviedol.

A ona je nespokojná!

Mlčky sme vošli do domu a ktoviečo som zrazu nadobudol pocit, že sa mi táto dvojpodlažná vila, kvôli ktorej som sa zadlžil len preto, lebo bola jej vysnívaná, vysmieva. Klaudia zastala uprostred predsiene a otočila sa ku mne s uslzenými očami.

„Prečo si si ma vlastne vzal?“ Asi mi začalo od únavy šibať, lebo ozvenu jej hlasu som počul až z prázdnych izieb plánovaných pre potomstvo.

„Lebo si najdokonalejšia žena, akú som kedy stretol,“ vyriekol som spontánne a úprimne. Podľa jej výrazu som si tentoraz mal radšej vybrať čas na dobre premyslenú odpoveď.

„Uhm, presne to som si myslela. Lenže správna odpoveď je ‚pretože som ťa miloval‘.“

Ja to jebem!

„Veď to je v tom implicitne zahrnuté!“

„Nechcem, aby to bolo niekde zahrnuté!“ zvreskla a rozhodila rukami. „Chcem to počuť a cítiť!“

A dosť!

„Necítiš to? Robím všetko, aby si bola šťastná, aby si pri mne rástla, ale pre teba sú podstatnejšie slová a gestá?!“ zrúkol som aj ja. Moje predsavzatie zachovať pokoj bolo nenávratne preč.

„Mám ti poriadne vynadať a potom sa teatrálne udobrovať, aby si bola spokojná? Mám ako primitív zmlátiť každého, kto ti nadbieha? Až potom sa budeš cítiť milovaná?“

„Žiarlil si na Igora?“

„Prečo by som mal žiarliť na takého trkvasa?“

„Žiarlil si vôbec niekedy na niekoho?“

„Nie, pretože nikto z tých dementov ti nesiahal ani po členky a myslel som si, že nám to klape.“

Pomaly naprázdno prehltla a potom riekla: „Vieš, v čom je problém? Že nežiarliš, lebo si myslíš, že *tebe* nesiahajú ani po členky. No dobre. Kým ty si si čítal svoje odborné články, Igor ma intenzívne balil a pozval na obed. Pustíš ma tam?“

Moja rozumná manželka sa definitívne zbláznila. Do tejto patetickej hry ma však nevtiahne. Rezignovane som sa uškrnul.

„Iste si si všimla, že pokiaľ ide o zákazy, dosť sa realizujem v práci. Doma nikdy.“

Tvár sa jej skrivila plačom. Bože, daj, aby toto bol len výsledok zlého kokteilu hormónov a alkoholu!

„Nebudeš žiarliť, keď prijmem pozvanie?“ Jej pohľad mi vravel, že som práve fatálne testovaný.

„Nie, lebo viem, že sa s ním začneš nudiť ešte skôr, ako vám prinesú nápoje.“

Rozhostilo sa ticho a chvíľu sme na seba bezmocne hľadeli. Bola sklamaná. A ja? Ani neviem, čo som vlastne cítil. Chcel som mať túto zbytočnú krízičku za sebou a ísť spať.

„Risknem to. A vieš prečo? Lebo sa na mňa díva tak,

ako si sa ty nikdy na mňa nepozrel. *Hladne*. Akoby sa z pohľadu na mňa opíjal. A možno nie je práve invenčný, ale vyvažuje to nasadením. Takým ozajstným, ktorého máš ty v sebe prebytok, ale len pre svoju prácu."

Niečo mi tu, kurva, uniká.

„Mám ti povedať, že žiarlim? O to tu ide? Keď to vyslovím, môžeme ísť spať?"

Jej perfektne upravená tvár sa narušila ohromením. „Bože, ty… nič si nepochopil!" A potom sa znovu rozvzlykala. „Odsťahujem sa na nejaký čas k našim. Už to zvažujem celé mesiace, Andrej. Možno potrebujeme byť od seba, aby sme si chýbali, aby si po mne túžil…"

Sme spolu denne, tak ako je možné, že som nevnímal správne jej signály? Podišiel som k nej a vzal ju do náručia. Naše telá do seba perfektne zapadli. Prečo to nevidí?

„Máme sex skoro každý deň, tak ako môžeš povedať, že po tebe netúžim?"

Slzy si utrela do mojej košele. Nezrozumiteľne zamrmlala. „Máme sex často, lebo ho často potrebuješ, Andrej. Nie preto, lebo by si tak veľmi túžil po *mne*."

Zabite ma, ale ja v tom teda nevidím rozdiel, a už vôbec nie problém. Áno, potrebujem sex, možno viac, ako je bežné, ale robím ho *len* s ňou, tak čo? A vôbec, ako inak sa dá dokázať, že túžim po žene ako tak, že s ňou sexujem? Toto už bolo vysoko nad moje rozumové schopnosti.

„Čo by si spravil, keby som sa zamilovala do niekoho iného?" zdvihla hlavu a s nádejou uprela na mňa dve modré jazerá.

„Klaudia," prudko som vydýchol, „chcem, aby si bola šťastná, a ak to má byť s niekým iným, bude ma to bolieť, ale nemám právo brániť ti v tom."

Vymanila sa z mojej náruče. „Keby si sa zamiloval do inej, zničila by som vás oboch. Vnímaš ten rozdiel?"

Ničomu som nerozumel a o polnoci som už aj stratil vôľu niečomu rozumieť. Odovzdane som strčil ruky do vreciek. Ako trucovité decko chcela svoju melodrámu, tak ju bude mať.

„Čo očakávaš od tej… odluky?“

„Že zistíme, čo od toho druhého vlastne chceme.“

Prestal som sa ovládať. „Presne viem, čo chcem, a to aj mám!“

Môj podráždený tón ňou ani nepohol.

„Isteže. Máš dokonalú manželku, ktorá ťa nehnevá, nezahanbuje, neskúša tvoju trpezlivosť, kvôli ktorej nie je potrebné vystúpiť z komfortnej zóny. Musím ti narušiť pohodlie, aby si sa prebral z letargie a nebral ma ako niečo, čo tu vždy bude.“

Mal som toho plné zuby. „Nemusíš ísť k vašim, odsťahujem sa do služobného bytu. Máme nejaké pravidlá počas pauzy?“

Zaváhala. Presne vedela, na čo sa pýtam, a ja som si neodpustil. „Čo je, drahá? Kde je tvoje odhodlanie?“

„Nechcem, aby si sa intímne stretával s niekým iným,“ priznala nečujne.

„Tak prestaň robiť zasrané scény a vykašli sa na pauzu!“

„Chcem, aby si si uvedomil moju cenu, nie aby si ma nahradil niekým iným!“

Neveriacky, zúfalo som sa rozosmial. „*Poznám* tvoju cenu a podľa toho sa k tebe správam, Klaudia! Nehľadím na teba… ako, dočerta? Hladne? Dívam sa na teba ako na partnerku, ktorú si vážim, ale to ti zjavne nie je dosť dobré. Naivne som veril, že aj ty poznáš *moju* cenu, preto mi ani nenapadlo na niekoho žiarliť. No zisťujem, že som sa mal správať ako vymletý cholerický bitkár, lebo asi iba ten vie, ako dokázať lásku, aby to malo tie správne grády!“

„Takže tebe by neprekážalo, keby som si počas pauzy našla milenca?“

„Mne prekáža celá pauza! Žiadnu nechcem, ale ak na nej trváš, tak znášaj všetky jej riziká!“

Nevedel som si predstaviť, že by som sa dotkol inej ženy, ale potreboval som jej ten sprostý nápad vyhnať z hlavy a neprišiel som na iný spôsob ako tento nátlak. O to viac ma šokovala jej odpoveď.

„V poriadku. Tak žiadne pravidlá.“

1.

Nina

V sprche som zostala dlhšie aj s rizikom, že mi vlhkosť rozmaže mejkap a naruší účes. Nechcelo sa mi vrátiť na svadobnú hostinu ani napriek rozprávkovému kaštieľu, v ktorom prebiehala. Najradšej by som zostala vo svojej luxusnej izbe s výhľadom na malé jazero. Veď väčšinu svojich milých záväzkov voči Evke pre tento večer som už v podstate splnila.

Mladomanželom tanec celkom vyšiel. Dva mesiace ich drilu, mojich vyhrážok a prosieb nakoniec dosiahli želateľný efekt – Robo vydoloval zo seba ladný pohyb. Ich valčík bol príjemným šokom pre všetkých zúčastnených a mne padol zo srdca kameň veľkosti malej planéty. Občas som už tomu prestávala veriť a pomaly som sa zmierovala s tým, že to bude fiasko, na ktorom si víťazne zgustne Evin brat. Špeciálne jeho som si všímala. Ten kamenný bezemočný útvar dokonca odložil mobil a sústredene sa díval. Na konci sa vybičoval až do potlesku.

Evka bola šťastná a s plačom mi ďakovala. Tešila som sa tak veľmi, že som jej odpustila, koho mi vybrala za partnera na tento večer. Išlo síce o charizmatického muža s takým plastickým vyžarovaním, že aj ženy na obrazoch tajne vzdychali, ale stále to bol *len* jej brat. Tichý, úsečný, netancujúci a baviaci sa iba s vyvolenými mužmi. Rozumela

som jej rozhodnutiu posadiť nás vedľa seba – obaja sme prišli bez partnera –, ale i tak som to vnímala ako malú zradu. Evka vedela, že sa pri ňom necítim komfortne, a napriek tomu ma odbila vysvetlením: „Prepáč, voľní ste ostali len vy dvaja. Neboj sa, nie je až taký hrozný."

Omyl. Bol príšerný. Počas obradu som bola ušetrená jeho mĺkvej spoločnosti, keďže prijal úlohu Evinho svedka. Lenže ani po ňom neprehodil so mnou ani slovo, ak to nebolo nutné. Bol galantný, pozorný, ale za to zrejme patrila vďaka jeho matke. Počas slávnostnej hostiny komunikoval výlučne so starším mužom po svojej pravici, ktorého som nepoznala. Ešteže som poznala zvyšok osadenstva nášho stola, a tak som mohla i ja ostentatívne ignorovať jeho.

A potom našťastie prišli na rad moje povinnosti. Po valčíku novomanželov sa dostavil Peter s ďalšími dvoma pármi z našej tanečnej školy, aby sme predviedli spoločnú choreografiu latinskoamerických tancov. To spoľahlivo rozprúdilo zábavu, a keď sa moji kolegovia pobrali na odchod, mohla som sa ísť konečne osprchovať a prezliecť.

Musela som sa tam však vrátiť. Evita odo mňa očakávala, že budem tancovať s hosťami a udržiavať zábavu. A ja som dokázala myslieť iba na to, ako je možné, že cítim na sebe *jeho* pohľad, hoci si ma nevšíma. Tak veľmi som túžila po tom pohľade vševediacich modrosivých očí, že som si ho asi navrávala. Možno to bolo tým, že s manželkou žili už dva mesiace oddelene a ja som si naivne vyfantazírovala malú nádej. Lenže nádej na čo? Čo by som už len ja, obyčajná sirota bez rodiny a významu, mohla ponúknuť jemu? Čo by tak on, vážený a uznávaný vysokoškolský pedagóg

a prokurátor, mohol odo mňa chcieť okrem toho jediného, čo by mu mohla dať každá žena, a zrejme oveľa skúsenejšie a uspokojivejšie ako ja? Čo by na mne mohol nájsť po tom, ako žil desať rokov s takou pôsobivou ženou, akou je ešte stále jeho manželka? Zasmiala som sa na vlastných trúfalých myšlienkach.

Len nedávno som ukončila dlhodobý vzťah s Romanom (s vysnívanou partiou vydajachtivých celebrít a jediným dedičom realitného magnáta) len preto, lebo som pri krátkych stretnutiach s Andrejom spoznala, že existuje niečo, čo môžem cítiť pri mužovi a čomu sa nič nevyrovná. A pri Romanovi to neprichádzalo.

So skutočným dôvodom rozchodu som sa nezdôverila nikomu a ani to nikdy neurobím. Roman bol príťažlivý, mne blízky vekom aj živelnou povahou. Občas síce mierne ľahkovážny a povrchný, ale byť vytúženým jedináčikom v rodine milionára by mohlo zanechať stopy na každom. Klapalo nám to bez väčších problémov dva roky, až kým mi Evita nepredstavila svojho brata.

Andrej bol Romanov pravý opak – pokojný, rozvážny a tak dospelo vyrovnaný. Isteže aj cynik, ale napriek tomu sa mi vkradol do predstáv a ja som ho z nich nevedela pri žiadnom milovaní s Romanom odohnať. Videla som ho vždy, keď som zavrela oči. A ja som ich zatvárala, aby som ho videla. Po nejakom čase som sa milovaniu vyhýbala, pretože som si vystačila sama so svojimi predstavami. Roman si skrátka zaslúžil niečo lepšie a „vernejšie".

Upravila som si líčenie a účes, navliekla šifónové smaragdovozelené kokteilové šaty a vydala sa baviť Evkiných svadobných hostí. Z tohto druhu animácie sa vykľula poriadna fuška. Tancovala som hádam so všetkými. S deťmi, adolescentmi, mužmi, dokonca

aj so ženami. Tvrdili, že ich vediem lepšie ako ich partneri. Keď sa otvorili bufetové stoly, dúfala som, že sa razom vyprázdni parket, ale nie. Vždy sa našiel nejaký nadšenec, poväčšine päťdesiatnik, ktorý mal chuť vyzvŕtať mladú tanečnicu.

Hoci som od hladu už ani nevidela, k jedlu som sa dostala medzi poslednými. Naložila som si kopcovito dva taniere. Pri našom stole práve nikto nesedel, a tak som si chvíľku vychutnávala jedlo v pokoji osamote.

„Ten dvojitý náklad sa chystáš zjesť úplne sama?"

Takmer mi vypadla z ruky vidlička. On ku mne *spontánne* prehovoril. Jeho hlboký barytón by som rozpoznala medzi stovkami iných, ale i tak som si to radšej overila vlastnými očami. Andrej sa týčil nado mnou s rukami vo vreckách sýtomodrých oblekových nohavíc. Saka aj viazanky sa už medzičasom zbavil a na bielej priliehavej košeli mal rozopnuté horné gombíky a vyhrnuté rukávy po lakte. Na tvári mu pohrával neurčitý úškrn a oči sa mu posmešne leskli. Nebol opitý, na to mal príliš ostrý pohľad a pevný postoj, ale už mal náladu. To zrejme vysvetľovalo, prečo venoval pozornosť aj niekomu inému ako mužom s titulmi.

Rýchlo som prehltla. „Áno a veľmi sa na to teším. Niečo som v bufete ešte nechala, tak neváhaj, lebo hrozí, že to ešte raz otočím," pridržala som sa jeho irónie.

Nohou odsunul vedľajšiu stoličku a pomaly sa posadil. Ja som sa vrátila k jedlu, periférne vnímajúc, že si nalial do prázdneho pohára minerálku. „Pokojne to otoč ešte trikrát, jediná z prítomných si tu dnes zaslúžiš jedlo."

Aké prekvapenie! Postrehol, že tu dnes aj pracujem. „Zaslúžia si aj všetci nadšenci, ktorí napriek vysokému tlaku derú parket so mnou."

„Tí si zaslúžia akurát tak hladovku od svojich žien za to, čo im víri v hlavách, keď s tebou tancujú."

Zabehlo mi, tlmene som sa rozkašľala. Pohotovo mi podal servítku.

„V pohode?" prehodil laxne, a keď som k nemu spýtavo vzhliadla, ozrejmil: „Pripití ‚nadšenci' majú hriešne myšlienky napísané na tvári." Mykol plecom.

Bez komentára som si pre istotu vložila do úst menší kúsok nejakej morčacej rolky, pripravená na ďalšie bonmoty. Prechádzajúc nezaujatým pohľadom po okolí, rozjímal ďalej.

„Mám trochu obavy, či nevesta bude mať s kým po polnoci tancovať, keď jej všetkých hostí dovtedy vyradíš z prevádzky."

Môže byť niekto ešte väčší cynik?

„Žiadny strach, ešte stále bude mať v zálohe teba."

„Mňa?"

„Myslela som, že si šetríš sily, aby si vytancoval nevestu, keď už všetci odpadnú. Inak si totiž neviem vysvetliť, prečo si ešte nebol na parkete."

„Nerád tancujem," povedal príliš definitívne na môj vkus.

„Uhm, tak to je trochu neúctivý dôvod."

„A na základe akého kritéria?"

Ešteže som sa mohla pozerať do taniera, lebo inak by som nedostala zo seba ani holú vetu. Je rozdiel, keď si jeho pohľad predstavujem a keď jeho pozornosť naozaj mám.

„Evita miluje tanec až tak, že aj jej manžel kvôli nej potlačil všetky prirodzené reflexy a *zatancoval*. Neviem si vysvetliť, prečo by sa jej brat nemohol prekonať. Neubudne z teba."

„Neprecenila si trochu význam tanca v živote bežných smrteľníkov? O polnoci dám s Evou zopár

poskokov. Môžeš mi však veriť, že každá ďalšia moja prítomnosť na parkete nijako neprospeje zábave. Skôr naopak.“

Mlčky som vyprázdnila mäsovo-zeleninový tanier. Čo som mu mala na toto povedať? S povzdychom som prisunula k sebe preplnený dezertný tanierik a vzala si malú vidličku.

„Nemusíš ničomu prospievať. Stačí, keď sa budeš baviť. To Evu poteší.“ Bola som si istá, že dobre vie, o čom hovorím. Andrej sa zúčastnil na svadbe len a len kvôli nej. Všetkým bolo jasné, že to tu prišiel pretrpieť, a Evu to trápilo.

„Kto tvrdí, že sa nebavím?“

Ukradomky som sledovala jeho ruku, ako sa pohráva s pohárom na stopke. Bola mierne kostnatá s viditeľnými hánkami a dlhými štíhlymi prstami s perfektnou manikúrou. Zároveň však nepôsobili jemne. Naopak. Vyzerali drsne a mocne. Rovnako ako jeho predlaktie. Opálené, svalnaté, žilnaté… mal ruky horolezca, nie pedagóga.

Čo sa ma spýtal? Aha.

„Je nejaký rozdiel medzi tým, ako sa bavíš tu, a tým, ako sa bavíš v práci počas obeda s kolegami? Lebo tipujem, že nie.“

Zasmial sa. „Tipuješ dobre.“

Nepodarilo sa mi zliznúť z hornej pery šľahačku z banoffee koláča, len som si ju ešte viac rozotrela. Kde sú všetky obrúsky? Veď teraz som jeden držala. Ach, tí proaktívni čašníci!

Cítila som, ako mi do tváre stúpa červeň. Neostávalo mi nič iné, len použiť prsty. Rýchlo som očami skontrolovala Andreja, aby som s hrôzou zistila, že ma uprene pozoruje. Presnejšie moju peru pokrytú bielou smotanou. Podával mi obrúsok zachytený medzi dvoma

prstami. Bože, tá hanba! No nič. Opatrne som si ho vzala a vynaložila nadľudské úsilie na elegantné utretie úst.

V očiach mu hralo pobavenie. „Chutí?“

Pako! Stroho som prikývla a vrátila sa k téme. Najskôr som si však musela na ňu spomenúť.

„… a práve v tom by mal byť podľa mňa rozdiel, vieš?“

„V čom?“ Vyzeral, že ani on sa nevie rozpamätať, o čom je reč.

„To je jedno,“ vyhŕkla som, pretože myšlienky sa mi rozsypali ako konfety na Silvestra. Hľadel na mňa neobvykle pozorne. Bola som zvyknutá na jeho prehliadanie, toto bola príliš náhla, markantná zmena, aby som ju dokázala spracovať. Aj môj apetít sa niekam vyparil.

„Skončila si?“ ukázal na môj náklad zákuskov. Namiesto odpovede som položila vidličku. Na môj šok ju chytil do ruky, odkrojil si z môjho koláča, naklonil sa k nemu, čiže ku mne, a vopchal si ten kúsok do úst. Zacítila som pižmovú vôňu zmiešanú s jeho vlastnou. Znovu som sa nadýchla, tentoraz zhlboka. Postavili sa mi chlpy aj na miestach, kde som, dokelu, žiadne nemala.

Prinútila som sa odtrhnúť oči od jeho pracujúcich žuvacích svalov. „Akú cenu má tvoj spontánny tanec na sestrinej svadbe?“

Naozaj som sa *toto* spýtala?

„Prečo myslíš, že je na predaj?“

Odkrojil si ďalší kúsok a voľnú ruku položil na operadlo *mojej* stoličky, aby sa mu pohodlnejšie nakláňalo. Priam som cítila, ako mi jeho blízkosť znižuje inteligenčný kvocient. Prečo si ten tanierik jednoducho neprisunie k sebe? Robí to schválne.

„No tak. Musí predsa existovať niečo, za čo by si prekonal odpor k tancu, aby si pre radosť svojej sestry dokázal, že si tu rád.“

Prežúval a zamyslene prikyvoval. „A vieš, že mi niečo napadlo?“ Pery sa mu zvlnili do potmehúdskeho úškrnu. Znamenalo to, že ten barter sa mi nebude pozdávať.

Konečne odložil vidličku, utrel si ústa obrúskom a oprel sa o svoje operadlo.

„Môj tanec za tvoj tanec.“

Pochybovačne som na neho fľochla. „To znie príliš jednoducho. V čom je háčik?“

„Budeš tancovať len pre mňa.“ Aspoň som prvýkrát uvidela jeho úprimný úsmev. Škodoradostný, ale o to úprimnejší. Mne do smiechu nebolo. Srdce sa mi rozbúchalo zlým tušením.

„Máš aj predstavu, aký by to mal byť tanec?“

„Mám úplne *presnú* predstavu, len si nie som istý, či s ním máš… ehm…“ nakrátko mu ovisli kútiky úst, „… skúsenosti?“

Viac som sa nepýtala, len som na neho neveriacky civela a v duchu ho prosila, aby to nevyslovil. Lenže on to vyslovil.

„Striptíz.“ Oči sa mu smiali, možno aj vysmievali, a mňa na moment ochromila ostrá bolesť v hrudnom koši. Bola nečakane silná, až som sa trhane nadýchla. Odpovedala som pokojne.

„Máš jediné šťastie, že nechcem spôsobiť škandál na Evkinej svadbe, inak by si dostal takú facku, že by ti zlomila väz.“ Z očí sa mu pomaly vytrácal úsmev. Trpko som dodala: „Čo iné by si *ty* mohol očakávať od tanečnice, však?“

Razantne som sa postavila na odchod, no on ma rovnako rýchlo chytil za zápästie a jemne prinútil sadnúť si späť. S vážnou tvárou prehovoril: „Nič také od teba nečakám. Navrhol som to len preto, lebo som si bol istý, že na to nepristúpiš a skončíš s citovým vydieraním.“

Ani na okamih neuhol pohľadom, no jeho úprimnosť mi nepomohla, len premenila moje poníženie na pálčivú zlosť a potrebu mu to čo najrýchlejšie odplatiť. V jeho arogancii mu ani nenapadlo, že by ma mohol raniť. Myslíš si, že len ty sa môžeš zahrávať, ty povýšenecký bezočivec? Nasadila som chladnú masku.

„A práve preto sa tomu tancu nevyhneš. Dostaneš svoj striptíz a za to hneď teraz pôjdeš so mnou na parket. Pred všetkými. A budeš sa tváriť, že ťa to veľmi baví."

Na hodnú chvíľu onemel. V jeho výraze sa pomaly striedalo ohromenie s pochybnosťami. Nakoniec prižmúril oči a začal vyjednávať. „Najskôr tvoj tanec. Nemienim riskovať, že si svoju časť dohody nesplníš."

„A akú záruku mám ja?"

Pohotovo vytiahol z vnútorného vrecka saka prehodeného cez stoličku peňaženku a vložil mi do dlane kôpku bankoviek v hodnote asi tristo euro. Teraz som stratila slová ja.

„To je moja kaucia. Nie som taký bohatý, aby mi nechýbali."

Vidieť niečo podobné zapáleniu v Andrejovi Melznerovi bolo ako natrafiť v parku na rodinku jednorožcov. Musela som sa chvíľku len tak dívať. „Mám podmienku. Hudbu si vyberiem sama."

„Aj ja mám podmienku. Nesmie to trvať kratšie ako štyri minúty. A obuješ si topánky s vysokými podpätkami."

„To sú dve podmienky. Takže budeš tancovať minimálne na dve pesničky. Akékoľvek."

„Platí." Tvár mu rozžiaril spokojný úsmev.

Asi ho začínam neznášať.